

Arrest

nr. 270 538 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G.GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 februari 2020. Op 5 februari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 april 2021 en 22 juni 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 9 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] 1989 te San Salvador. U volgde universitaire studies psychologie, maar maakte deze studies niet af. U woonde in het departement San Salvador in Soyapango stad, Urbanizacion [...], huis [...], in het huis van uw moeder. In 2012 vertelde een lid van de bende 18 van de wijk waar u woonde, E.T., aan uw broer dat ze u volgden en ze gezien hadden dat u op grondgebied kwam van de rivaliserende bende. U bent daarom een tijdje bij een vriendin gaan wonen in de gemeente Antiguo Cuscatlan. Na enkele maanden, in de december 2012 of januari 2013 ging u samenwonen met uw partner F.M.O. in X., X. [...], huisnummer [...]. nog steeds in de stad Soyapango van het departement San Salvador. Jullie huwden in augustus 2014 en hebben samen twee kinderen, A.S. ([...]), geboren op 6 december 2013 en E.M. (O.V [...]), geboren op [...] 2016. Gedurende jullie relatie werd u mishandeld en misbruikt door uw echtgenoot.

De broer van uw echtgenoot J.O. [...] en vennoten stelden aan u en uw echtgenoot voor om te investeren in cafetaria ‘[...] café’, gelegen in Volcan de San Salvador, [...]. De bendeleden van de MS die actief waren in uw wijk vroegen hierop aan uw echtgenoot waarom hij werkte op het grondgebied van de rivaliserende bende. Uw echtgenoot slaagde er echter in om uit te leggen dat helemaal geen grondgebied was van een rivaliserende bende.

Voor mei 2017 begon de wijk Volcan de San Salvador gevaarlijker te worden. Jullie belden daarom naar de televisie omdat jullie wilden dat de mensen terug naar de wijk zouden komen. Journalisten van kanaal 11, kwamen daarom langs om een reportage te draaien. Uw echtgenoot werd hiervoor geïnterviewd, maar had expliciet gevraagd om zijn gezicht niet te tonen. Vanaf 5 mei 2017 begon de politie onderzoek te doen in Volcan de San Salvador en begonnen jullie ook te merken dat de houding van de bende MS van de wijk waar jullie woonden volledig veranderde. Uw echtgenoot had het gevoel dat hij constant in de gaten gehouden werd.

Op 12 mei 2017 kwam uw echtgenoot 's avonds terug van het werk toen hij werd onderschept door bendeleden gekend als E.B. [...] en E.D. [...]. Zij namen hem mee naar een veld van de kolonie waar jullie woonden. Daar werden ze opgewacht door de aanvoerder van de bende, E.M. [...]. Ze vroegen hem waarom hij de politie had gebeld. Ze dreigden u en de kinderen voor zijn ogen te vermoorden. Ze schoten op zijn been, sloegen hem en probeerden info uit hem te krijgen. Uw echtgenoot vroeg de bendeleden of ze geld wilden, en zei hen dat hij dit zou kunnen regelen. Hij moest hen dan onmiddellijk 2000 dollar geven. Ze lieten hem gaan, waarna uw echtgenoot naar huis kwam. Hij vertelde u uw spullen bij elkaar te rapen, waarop jullie vertrokken naar het ziekenhuis van Amataptec. Vandaaruit namen jullie een taxi naar uw schoonzus in de wijk Nuevo Lourdes in de gemeente Lourdes Colon in het departement La Libertad. U hoorde de volgende dag via uw buur dat bendeleden jullie huis hadden ingenomen.

Op 23 mei 2017 onderschepten twee bendeleden uw schoonvader op een bus en sloegen hem in elkaar. Ze vroegen hem waar zijn zoon was en werd dan van de bus gegooid. Op 25 mei 2017 werd D.B., de stiefbroer van uw echtgenoot vermoord. Op 30 mei 2017 ging u werken in een winkelcentrum voor een evenement van RadioShack. Twee bendeleden van de MS kwamen langs. Ze zijn tegenover u komen staan en keken u strak en indringend aan. U belde naar de leidinggevende, die aandrong dat het veiligheidspersoneel van het winkelcentrum zou komen, zodat u weg kon komen. U bent teruggekeerd naar Lourdes en hebt dan ontslag ingediend. Voor u El Salvador verliet ging u nog naar de politie maar zij vertelden u dat als jullie toch al van plan waren te vertrekken, het het beste was dat gewoon te doen.

Op 27 juni 2017 verliet u El Salvador samen met uw echtgenoot en twee kinderen. Jullie vlogen naar Costa Rica waar jullie in juli 2017 internationale bescherming aanvroegen. Jullie woonden er in de stad Pueblo Nuevo in de provincie Alajuela. Via uw vorige bazen in El Salvador kon u aan de slag bij Curaçao, een onderdeel van UNICOMER. In juli 2018 gingen u en uw echtgenoot uit elkaar. U verhuisde hierop in september 2018 naar de wijk Desamparados, in Invu las Cañas in de provincie Alajuela waar u ging samenwonen met uw collega I.M.J.S. ([...]).

Op 20 oktober 2019 ging u naar de ochtendmis met uw kinderen, uw collega I. bleef thuis. Er drongen twee bendeleden jullie woning binnen en zij vroegen aan I. waar haar zus was. Ze bedreigden I. [...] en bestalen jullie. Ze eisten van I. [...] dat zij u zou bellen, maar u zag deze telefoontjes niet. I. [...] moest zelf spreken aan de telefoon met een bendelid genaamd E.E. die haar dreigde te vermoorden als ze niet vertelde waar jullie waren. Omdat u de bendeleden nog 2000 dollar was verschuldigd, moest u hen 5000 dollar betalen en kreeg hiervoor twee maanden de tijd. De dagen erna voelden jullie je achtervolgd, en gebeurde het dat een man met tatoeages u heel kwaad aankeek op de bus. Jullie besloten om ontslag te nemen op jullie werk op 4 november 2019. Op 7 december 2019 stopten jullie met werken en verhuisde u met uw kinderen en I. naar Heredia.

U verliet samen met I. en uw twee kinderen Costa Rica op 31 januari 2020. Jullie zijn via Spanje naar Nederland gevlogen, van waaruit jullie de bus naar België hebben genomen. Jullie kwamen in België aan op 1 februari 2020 en dienden vervolgens op 5 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw twee zonen, uw identiteitskaart, uw werkvergunning van Costa Rica, de badge van uw werk bij RadioShack, de geboorteaktes van u en uw twee zonen, uw huwelijksakte, reisinformatie en een USB-stick met een videoreportage die werd uitgezonden op kanaal 11 en waarin uw echtgenoot kort te zien is en aan het woord is, drie videofragmenten waarin uw echtgenoot u bedreigt, nieuwsberichten over de situatie in Costa Rica en El Salvador, screenshots van de sociale media profielen van S.T. en D.B., een tewerkstellingsbedrijf van UNICOMER en e-mails over uw werk, loonbriefjes, reisinformatie, bankinformatie, een alimentatieaanvraag, de aanvraag voor het paspoort van uw zoon A.S [...], uw vrijwilligerscontracten in België, een documenten waarin uw afstand doet van uw asielaanvraag in Costa Rica, documenten over het overlijden van D.B. en een elektriciteitsfactuur.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Om te beginnen zijn uw verklaringen over de nieuwsreportage van kanaal 11 waarin uw echtgenoot te zien zou zijn niet coherent. Zo stelt u over de nieuwsreportage bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) expliciet dat deze uitkwam op 12 mei 2017 (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Bij het CGVS stelt u echter initieel dat u niet weet wanneer dat het nieuws is uitgezonden, al de dag zelf, op 5 mei 2017 of daarna pas (CGVS 1, p. 17-18). Wanneer u nogmaals gevraagd wordt wanneer deze reportage werd uitgezonden, stelt u nogmaals dat u het niet weet, maar dat u erachter kwam op 12 mei 2017 omdat het toen op kanaal 11 werd uitgezonden (CGVS 2, p. 12). Dat uw verklaringen over wanneer deze reportage werd uitgezonden niet coherent zijn, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid, gezien dit de aanleiding van uw problemen vormde. Verder kan er uit deze reportage niet worden afgeleid dat dit

werkelijk om uw echtgenoot gaat, gezien enkel de rug wordt getoond van de persoon die u aanduidt als uw echtgenoot en er voor de rest geen naam of geen gezicht getoond wordt van deze persoon (CGVS 2, p. 13). Bovendien liet u bij DVZ optekenen dat uw echtgenoot nog nooit eerder problemen had gehad, tot de dag dat de nieuwsreportage uitkwam (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). U vertelt aan het CGVS nochtans dat er onmiddellijk nadat jullie investeerden in X. café zich al problemen voordeden en benedeleden van uw wijk uw echtgenoot benaderden omdat het café op het grondgebied lag van een rivaliserende bende, en de benedeleden van jullie wijk uw echtgenoot vroeger al hadden proberen rekruteren (CGVS 1, p.17). Dat uw verklaringen bij DVZ over de aanleiding van uw problemen en het begin van uw problemen tegenstrijdig zijn met uw verklaringen aan het CGVS, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen over de problemen van uw echtgenoot zelf kunnen niet overtuigen. Zo zouden de benedeleden van de MS die uw wijk controleerden uw echtgenoot hebben meegenomen omdat ze wilden weten of hij de politie had gebeld en dit had gedaan omdat hij de MS in de zone van het café wilde weghouden. Na hem mee te hebben genomen, in elkaar te hebben geslagen, bedreigd te hebben hem, u en de kinderen te vermoorden, zouden ze uiteindelijk ingegaan zijn op het aanbod van uw echtgenoot om hen geld te geven, wat hij onmiddellijk zou moeten doen, maar waarop ze hem wel vrijlieten (CGVS 1, p. 18). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud herhaalt u dat hij dit onmiddellijk moest betalen, maar dat ze hem vrijlieten en dan naar het huis zouden komen. Gevraagd naar welke instructies ze hem gaven over de betaling, antwoordt u compleet naast de kwestie dat de benedeleden tegen uw echtgenoot zeiden dat geld geen garantie was, dat ze op dat moment geld nodig hadden maar het geen garantie was voor jullie levens en dat wat hij had gedaan onvergeeflijk was. De vraag wordt u nogmaals herhaald, waarop u verkondigt dat ze hem geen instructies zouden hebben gegeven, maar dat ze hem hadden vrijgelaten en zeiden dat hij geld moest verzamelen en ze naar het huis gingen komen. Op de vraag wanneer ze dan naar het huis zouden komen, geeft u dan weer het nietszeggende antwoord dat dit zou zijn wanneer uw echtgenoot een antwoord moest hebben voor de benedeleden. U wordt nog een laatste maal gevraagd wanneer hij het geld moest verzamelen of hoeveel tijd ze hem hiervoor gegeven hebben, waarop u dan maar poneert dat ze hem geen tijd hebben geven, maar hem zullen gezegd hebben het nu te doen (CGVS 2, p. 14-15). Dat u echter enerzijds beweert dat de benedeleden onmiddellijk het geld van hem zouden willen, maar hem anderzijds wel gewoon vrijlieten zonder concrete instructies te geven over wanneer ze het geld wilden of hoe hij hen dat moest geven en hem zo de tijd zouden geven te ontsnappen, kan niet overtuigen, zeker gezien ze het zogezegd onvergeeflijk zouden vinden wat uw echtgenoot had gedaan. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u denkt dat de benedeleden eerst dachten dat het makkelijk zou zijn voor uw echtgenoot om het geld bijeen te krijgen of dachten dat uw echtgenoot dit geld had liggen (CGVS 2, p. 15). Deze uitleg raakt kant noch wal, gezien uw echtgenoot volgens uw beweringen de benedeleden letterlijk heeft gezegd dat hij dit niet had liggen thuis (CGVS 1, p. 18). Dat u vervolgens nog wil verduidelijken dat uw echtgenoot u niet alle details heeft verteld en er ook maar dingen zijn die u slechts gehoord heeft tijdens het interview in Costa Rica, die hij u nooit heeft durven vertellen en u toen ook in slechte gezondheid was, hij u bijgevolg niet alles vertelde en u dus niet weet of hij nog iets beloofd had opdat ze hem zouden vrijlaten (CGCS 2, p. 15), kan hoegenaamd niet overtuigen, gezien u in een periode van minder dan drie jaar niet éénmaal, maar tweemaal een land beweert te hebben verlaten door deze problemen en er dan ook kan verwacht worden dat jullie hierover praten.

Ook aan de problemen met benedeleden die u nog zou hebben gekend in Costa Rica, en die u linkt aan de problemen die uw vluchtaanleiding uit El Salvador vormden (CGVS 2, p. 7), kan geen enkel geloof worden gehecht. Het amateuristische gedrag van de benedeleden zoals u het voorstelt kan hoegenaamd niet overtuigen. Ze zouden u twee jaar na uw vlucht uit El Salvador hebben weten terug vinden, geëist hebben dat u 5000 dollar betaalde om uw openstaande schuld van 2000 dollar te compenseren, maar u wel twee maanden de tijd geven om dit te betalen en u zo ruimschoots de tijd geven om niet alleen Costa Rica te verlaten, maar ook nog eens voldoende tijd geven om mooi de opzegtermijn van uw werk uit te doen en zo nog voldoende geld te verzamelen om net uw reis naar België te kunnen betalen (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 7). Dat benedeleden zo naïef zouden zijn, nadat u hen al een keer eerder had weten te ontvluchten, houdt geen steek. Bovendien leggen u en uw collega I. ook tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die jullie in Costa Rica gehad zouden hebben. Jullie beweren namelijk beiden dat u met uw kinderen naar de mis was. U stelt hierover dat deze mis begon om acht uur (CGVS 2, p. 6), terwijl I. hierover stelt dat dit de mis van negen uur was (CGVS 20/12616, p. 14). Dat jullie hierover niet hetzelfde zeggen, is uitermate vreemd. Jullie beweren bovendien beiden dat jullie na dit incident merkten dat jullie in de gaten werden gehouden. Zo zagen jullie op het werk personen die voorbij kwamen aan de etalage, bleven kijken of deden alsof ze iets kwamen kopen bij jullie collega's. Ook wanneer jullie op de bus zaten of over de straat wandelden, voelden jullie dat jullie in de gaten werden gehouden (CGVS 2, p. 7; CGVS 20/12616, p. 16). Jullie lieten het echter allebei na hierover iets te vermelden bij DVZ. Geconfronteerd hiermee, verklaart I. dat ze er wel gezegd zou hebben dat ze

nadien rare dingen bleef zien, maar dat er bij DVZ werd gezegd dat ze er bij het CGVS meer over kon vertellen omdat er daar niet veel genoteerd kon worden (CGVS 20/12616, p. 19). Hierbij dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat er over deze 'rare dingen' niets valt terug te lezen in het verslag van DVZ van I.. Bovendien had zij aan het begin van haar persoonlijk onderhoud al verklaard dat ze er alle redenen had verteld die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek en vermeldt ze, gevraagd naar opmerkingen over haar interview bij DVZ, slechts dat ze er geen details kon vermelden over een tatoeage van een van de bendeleden (CGVS 20/12616, p. 2-3).

Uw geloofwaardigheid wordt nog verder ondergraven door uw stelling dat uw echtgenoot geen problemen meer zou hebben gekend in Costa Rica (CGVS 2, p. 5). Nochtans is hij degene die in de nieuwsreportage aan het woord is, die door de bende beschuldigd werd, die het openstaande bedrag eigenlijk had moeten betalen en vervolgens kon ontkomen (CGVS 1, p. 17-18). Dat u dan wel in Costa Rica problemen zou hebben gekend, en de bendeleden u op een of andere manier via uw werk hadden weten te lokaliseren (CGVS 2, p. 7), maar uw echtgenoot gerust laten terwijl er op zijn sociale media gewoonweg staat waar hij werkt, inclusief het adres, en hij dit nota bene op 16 december 2019 op zijn Facebook postte, in de periode dat u uw huis was ontvlucht voor de bendeleden en uw reis aan het voorbereiden was, is weinig aannemelijk (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Men zou toch denken dat als de bendeleden zo wraakzuchtig waren om tot in Costa Rica naar u te komen zoeken, ze toch ook eens bij uw echtgenoot, wiens locatie ze simpelweg op Facebook kunnen terugvinden, waren gaan aankloppen.

Dat uw moeder ook nog eens in januari 2020 naar Costa Rica zou reizen, terwijl u ondergedoken zat voor bendeleden, zet uw asielrelaas verder op losse schroeven (CGVS 2, p. 3). U beweert dat het moeilijk was om ervoor te zorgen dat uw moeder niet zou komen (CGVS 2, p. 19). Dat u of uw moeder echter dit risico zou nemen, kan opnieuw niet overtuigen, gezien u ook beweert dat door uw problemen uw schoonbroer zou zijn vermoord door bendeleden en uw schoonvader zou zijn aangevallen (CGVS 1, p. 18).

Verder deden noch u, noch uw collega enige moeite om naar de Costa Ricaanse autoriteiten te stappen, terwijl u er nochtans beweert internationale bescherming te hebben aangevraagd en uw collega over de Costa Ricaanse nationaliteit beschikt (CGVS 1, p. 9). Het excuus van uw collega, dat dit was door alles wat u had meegemaakt in El Salvador en dat er werd gezegd dat bendeleden ook al geïnfiltreerd waren in de Costa Ricaanse autoriteiten, kan niet overtuigen. Uw collega slaagt er echter niet in, gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u denkt dat de Costa Ricaanse autoriteiten geïnfiltreerd zijn door bendeleden naast de situatie in El Salvador, om concrete redenen aan te halen waarom zij dit denkt (CGVS 20/12616, p. 19-20). Deze houding ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen verder, zeker gezien u wel de moeite deed om naar de Costa Ricaanse autoriteiten te gaan om alimentatie van uw echtgenoot te krijgen (CGVS 2, p. 10).

Ten slotte reisde u via Spanje en Nederland naar België. Ondanks dat u zich in een EU-lidstaat bevond, liet u het na om in Spanje of in Nederland een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw poging tot verschoning, dat u een artikel had gelezen op internet dat sprak over de rust en de veiligheid in België, is onafdoende (CGVS 2, p. 3). Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming indient.

Wat betreft het beweerde incident met het bendelid van de 18 die tegen uw broer zou hebben gezegd dat ze u al een tijdje volgden en u op het grondgebied van hun rivalen kwam, dient er eerst al op gewezen te worden dat u het naliet hierover iets te vermelden bij DVZ. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u hierna verhuisde, u niet meer bent teruggekeerd naar het huis waar u toen woonde, maar wel nog naar de gemeente Soyapango, waar de feiten zich hebben afgespeeld, en u geen verdere problemen hebt gehad met deze bendeleden (CGVS 1, p. 6-7). Bijgevolg kan ook dit niet dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kenbaar te maken.

U verklaart verder nog dat u mishandeld en misbruikt zou zijn door uw echtgenoot (CGVS 2, p. 8). De verklaringen over het einde van de relatie met uw echtgenoot zijn echter tegenstrijdig. Bij DVZ liet u namelijk optekenen dat u in 2018 weg ging bij uw echtgenoot (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5) en ook gevraagd naar uw burgerlijke staat, verklaarde u er dat jullie definitief uit elkaar zijn sinds augustus 2018 (DVZ verklaring, p. 7, punt 14). Bij het CGVS beweert u echter dat jullie in juli 2018 al uit elkaar gingen (CGVS 1, p. 10). Gevraagd hoe het komt dat u bij DVZ heeft verteld dat jullie in augustus 2018 uit elkaar zijn gegaan, komt u niet verder dan dat het een fout moet zijn geweest, want dat u in juli naar de rechtbank bent gegaan (CGVS 2, p. 11). Hoe dan ook wordt internationale bescherming pas toegekend, indien er geen nationale bescherming mogelijk is. Het is aan u om eerst beroep te doen op deze bescherming of om aan te tonen dat deze voor u niet beschikbaar is en u blijft hierover in gebreke. In uw initiële uitleg waarom u niet naar de autoriteiten van El Salvador stapte, geraakt u niet verder dan te stellen dat u heel erg bang was en de moed niet had. Gevraagd om meer uitleg te geven, geeft u het weinigzeggende antwoord dat u niet het gevoel had dat de autoriteiten u gingen beschermen en u bang

was dat ze uw echtgenoot niet zouden meenemen, hem niet in de cel zouden steken of uw zoon kwaad zouden berokkenen. Gevraagd waarom u juist het gevoel had dat de Salvadoraanse autoriteiten u niet zouden beschermen, komt u niet verder dan te stellen dat er in El Salvador een corrupt systeem is. Er wordt u twee maal gevraagd hoe u weet dat het politiesysteem corrupt is, maar ook hier vervalt u in algemeenheden. Pas wanneer u nog eens wordt gevraagd hoe u hiervan op de hoogte bent, haalt u aan dat er ooit, toen u jonger was, een gouden ring van u werd gestolen op de bus en de politie de man zou hebben vrijgelaten zonder u een verklaring te laten afleggen en dat de politie ook uw gouden ring gestolen zou hebben (CGVS 2, p. 9). Een beweerde diefstal van een gouden ring valt echter bezwaarlijk te vergelijken met de feiten waar u uw echtgenoot van beticht. U kan het CGVS bijgevolg niet overtuigen dat u zich hiervoor niet zou kunnen richten tot de bevoegde instanties van uw land alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De paspoorten van u en uw kinderen, uw identiteitskaart, de geboorteaktes van u en uw kinderen, uw huwelijksakte, uw badge van Radioshack, uw tewerkstellingsbewijs, uw loonbriefjes, uw reisinformatie, uw bankinformatie, de aanvraag van uw paspoort van uw jongste zoon en de electriciteitsfactuur, hebben louter betrekking op uw identiteit, burgerlijke staat, adres in El Salvador, werk en reisweg. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. De contracten die u neerlegt van uw vrijwilligerswerk in België, hebben louter betrekking op uw activiteiten hier in België en hebben verder geen enkele betrekking op uw persoonlijke problemen.

Uw werkvergunning heeft louter betrekking op het feit dat u een werkvergunning had in Costa Rica. Uit het document dat u zelf omschrijft als het formulier dat u moest ondertekenen om afstand te doen van uw asielpcedure (CGVS 1, p. 9), kan enkel worden afgeleid dat u uit vrije wil uw werkvergunningskaart inleverde. Er kan echter niets uit worden afgeleid met betrekking tot een eventueel verzoek om internationale bescherming dat u in Costa Rica zou hebben ingediend.

De drie video's die u neerlegt waarin te zien is hoe uw echtgenoot u behandelde kunnen ook niet dienen als bewijs van uw problemen. Deze video's kunnen door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie namelijk geen garantie bieden over de authenticiteit van wat te zien is.

De e-mails die u neerlegt tussen u en uw leidinggevende kunnen bezwaarlijk als objectieve bron worden beschouwd, gezien dit om personen gaat met wie u samenwerkte (CGVS 1, p. 15). Bovendien kunnen dergelijke kopieën van e-mails eenvoudig weg worden gemanipuleerd.

Wat betreft de documenten die u neerlegt van de dood van D.B., de stiefzoon van uw schoonvader (CGVS 1, p. 14), dient er op gewezen te worden dat er geen enkel verband kan uit worden afgeleid met uw persoonlijke problemen. Uit de documenten valt weliswaar af te leiden dat hij gestorven is op 23 mei 2017 ten gevolge aan verwondingen aan de schedel en de borst veroorzaakt door kogelschoten, er kan echter niet uit worden afgeleid door wie of om welke reden D.B. werd gedood. Dit valt eveneens niet op te maken uit het nieuwsartikel dat u neerlegt over zijn dood. Evenmin kan er uit de sociale media profielen van S.T. of D.B. enig verband met uw persoonlijke problemen worden afgeleid.

De overige nieuwsartikels die u neerlegt houden geen verband met uw persoonlijke problemen, en hebben slechts betrekking op de algemene situatie in El Salvador en Costa Rica (CGVS 1, p. 14). Zij kunnen dan ook niet aantonen dat u bij terugkeer naar El Salvador daadwerkelijk gevisieerd of vervolgd dreigt te worden. Uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover, gelet op voorgaande, in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf),

blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel *“(noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen)”*, alsook op een beoordelingsfout.

2.2. In haar verzoekschrift vat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing samen en zet zij in een theoretische beschouwing de principes uiteen die volgens haar aan de orde zijn bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat er in de bestreden beslissing een aantal elementen worden aangehaald die volgens haar niet doorslaggevend zijn voor het onderzoek naar haar nood aan internationale bescherming ten aanzien van haar land van nationaliteit, El Salvador. Zij vernoemt dienaangaande de problemen in 2012 in Soyapango, haar problemen in Costa Rica en het feit dat zij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje of Nederland.

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de datum van de uitzending van de reportage. Zij betoogt dat zij steeds heeft gezegd dat de beelden op 5 mei 2017 werden opgenomen voor uitzending op Moederdag op 10 mei. De problemen van haar echtgenoot begonnen op 12 mei 2017. Zij weet niet of de reportage enkel diezelfde dag werd uitgezonden en online werd geplaatst of ook eerder. Zij wijst erop dat niet wordt betwist dat de reportage in het café werd opgenomen en dat haar echtgenoot er werkte, dat de investering in het café op geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dat uit de uitprints van Facebook blijkt dat haar echtgenoot nog steeds aan het café is gelinkt. Tevens wijst de verzoekende partij op haar verklaringen in verband met de voorgeschiedenis van haar echtgenoot in zijn wijk, die zij volgens haar nochtans spontaan en gedetailleerd uiteenzette: *“Hieruit blijkt dat verzoeker opgroeide met bewoners van zijn wijk die lid werden van de bende. Hij kon aan een gedwongen lidmaatschap ontsnappen omdat hij heel vroeg vader werd. Zijn relatie met voormalige vrienden werd echter gespannen en zijn vriendschap met hen werd verbroken om deze reden. Daarna had hij met de bende een relatie die niet beter en niet erger was dan de relatie van de andere bewoners. Hij moest renta betalen voor zijn auto te parkeren, moest zijn verplaatsingen uitleggen, enz...”* Dat dit niet als “problemen” wordt beschreven in de context van El Salvador is, rekening houdend met de ernst van hetgeen nadien gebeurde, volgens de verzoekende partij niet ongeloofwaardig of tegenstrijdig, temeer gelet op het spontaan, doorleefd, gedetailleerd en coherent karakter van haar verklaringen over de aanval op haar echtgenoot. Zij wijst erop dat haar verklaringen zodanig gedetailleerd waren dat de *protection officer* meermaals aandrong om haar relaas zo kort mogelijk te houden. Zij betoogt dat zij ook over het innemen van het huis waar zij met haar echtgenoot woonde, het slaan van haar schoonvader, de moord op D.B. en het bezoek van de bendeleden op haar werk coherente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, rekening houdend met het feit dat haar tijdens haar persoonlijk onderhoud werd gevraagd om het zo kort mogelijk te houden. Zij stelt dat het in dit opzicht geloofwaardig is dat haar echtgenoot in de media tegen de bende getuigde, dat hij werd geïdentificeerd en hierdoor werd bedreigd en met zijn familie moest vluchten. Dat de bende hem de gelegenheid gaf om te ontsnappen, doet volgens de verzoekende partij geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen: *“De perspectief om een groot bedrag geld te innen kan een uitleg bieden voor het feit dat zij dit risico hebben genomen. De manier waarop de bende zich, na de vlucht van verzoekster en haar echtgenoot, keert tegen de familie van de echtgenoot van verzoekster is eveneens geloofwaardig.”*

Verder betoogt de verzoekende partij dat zij eveneens geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het huiselijk geweld waarvan zij slachtoffer werd. Zij meent dat het onderzoek in de bestreden beslissing naar dit element te beperkt is. Zij wijst erop dat zij veel emoties vertoonde, dat zij zware feiten inroept waaronder verkrachtingen door haar echtgenoot, haar vrees dat zij geen oplossing zou kunnen vinden

via de autoriteiten en dat het erger zou worden nadat haar echtgenoot zou worden vrijgelaten. Zij meent dat zij haar relaas en haar positie als mishandelde vrouw in de Salvadoraanse context en binnen haar eigen huwelijk doorleefd en genuanceerd uiteenzet. Zij betoogt dat het debat niet de geloofwaardigheid van de feiten betreft maar het al dan niet bestaan van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dienaangaande dat: *“Deze bescherming mag niet enkel theoretisch zijn maar moet doeltreffend zijn en van niet tijdelijke aard. Hoewel het geen resultaatsverbintenis inhoudt, moet er wel een zekere effectiviteit zijn. De overheid moet redelijk maatregelen nemen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen. Dit vereist nauwkeurige volledige en actuele landeninformatie die betrekking heeft op de individuele omstandigheden van verzoekers, rekening houdende op zijn minst van hun eerdere ervaring.”* Zij betoogt dat dit de verantwoordelijkheid is van de verwerende partij. Zij meent dat de beschikbare landeninformatie onvoldoende is om een nauwkeurig onderzoek te voeren naar het bestaan van overheidsbescherming in El Salvador, rekening houdend met haar bijzondere omstandigheden als slachtoffer van huiselijk geweld. Zij stelt dat de *protection officer* de vragen naar corruptie beperkte tijdens het persoonlijk onderhoud en dat zij zich in Costa Rica sterker voelde *“omwille van het statuut van migrant van haar echtgenoot waardoor het risico bestond dat hij uitgewezen zou worden naar El Salvador”*. De verzoekende partij citeert uit de COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 en stelt: *“Men verstaat dus niet op welke informatie de verwerende partij zich berust om te besluiten dat een nationale bescherming beschikbaar zou zijn.”*

De verzoekende partij wijst er voorts op dat UNHCR recent is tussengekomen in zaken voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en voor Amerikaanse rechtbanken met betrekking tot de mogelijkheid om bescherming te krijgen van de nationale autoriteiten tegen geweld van de bendes. Zij citeert uit deze tussenkomsten (verzoekschrift, stukken 3 en 4) en besluit: *“Dit, samengenomen met de in het administratief dossier aanwezige informatie, toont aan dat, ondanks de inspanningen geleverd door de Salvadoraanse autoriteiten, er geen doeltreffende bescherming beschikbaar is voor slachtoffers van de bendes in El Salvador. Er is in geen bescherming mogelijkheid door de nationale autoriteiten.”*

De verzoekende partij stelt dat zij geloofwaardig is wanneer zij stelt dat zij reeds het slachtoffer werd van de bende, dat de ernst van de incidenten die zij in El Salvador heeft ondergaan en de impact ervan onmogelijk kan worden onderschat en in overweging moet worden genomen. Zij stelt dat zij reeds slachtoffer was van de pandilla, zodat moet worden vermoed dat deze vervolging opnieuw zal plaatsvinden ingeval van terugkeer. Zij betoogt dat uit objectieve informatie met betrekking tot de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt: *“Objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden, o.a. personen die eerder bedreigd werden door bendeleden, werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden.”* De verzoekende partij citeert uit verschillende rapporten. Zij meent dat kan worden aangenomen dat zij een groot risico loopt om ingeval van terugkeer door de bende vervolgd te worden. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en de proceduregids van UNHCR wijst de verzoekende partij erop dat een toekomstgericht onderzoek van haar nood aan internationale bescherming dient plaats te vinden. Tevens wijst zij erop dat het cumulatief effect van een risicoprofiel in rekening dient te worden gebracht, alsook het feit dat zij reeds slachtoffer werd van huiselijk geweld. Zij meent dat hoe hoger het risicoprofiel, hoe ruimer het voordeel van de twijfel moet worden toegepast. Zij stelt dat haar verblijf in het buitenland op zich eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om ingeval van terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee gepaard gaande gewelddaden, zoals blijkt uit de COI Focus van de verwerende partij en een rapport van Human Rights Watch. De verzoekende partij besluit dat: *“Op basis van deze informatie dient te worden besloten dat verzoekers verschillende kenmerken vertonen op basis waarvan zij als risicopersonen dienen te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Op basis van het cumulatief effect van deze risicofactoren dient te worden besloten dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.”*

Verder meent de verzoekende partij dat er voor haar geen intern vestigingsalternatief bestaat in El Salvador. Zij stelt dat zij ingeval van een hervestiging het voorwerp zal uitmaken van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Zij citeert uit een rapport van Human Rights Watch en besluit dat de specifieke gebeurtenissen die zij onderging in El Salvador ertoe leiden dat zij ingeval van terugkeer

een reëel risico loopt om als gevolg hiervan te worden vervolgd of ernstig te worden geschaad, zonder dat zij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kan onttrekken.

De verzoekende partij stelt voorts dat zij wordt gezien als iemand die een vorm van verzet pleegde tegen de bende als semi-autoriteit in haar regio van herkomst. Zij betoogt dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren maar de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit naast de staat functioneren. De bendes in El Salvador vormen volgens haar een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet. Zij citeert uit landeninformatie. Zij stelt dat een vorm van verzet tegen deze autoriteit wel degelijk de uiting vormt van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. Als vrouwelijk slachtoffer van huiselijk geweld moet zij ook worden beschouwd als behorende tot de sociale groep van vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld in El Salvador, aldus de verzoekende partij.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat er wel degelijk bronnen bestaan die de veiligheidssituatie in El Salvador kwalificeren als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij citeert uit verschillende rapporten en artikels. Zij meent tevens dat de stelling van het CGVS dat alleen mensen met een bepaald profiel worden geviseerd, dient te worden genuanceerd. Zij citeert opnieuw uit landeninformatie en betoogt dat er in El Salvador niet enkel sprake is van doelgericht geweld. Zij wijst erop dat El Salvador wordt beschouwd als een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij meent dat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de "*Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights*" van UNHCR van 30 januari 2017 (stuk 3) en de "*Brief of Amicus Curiae United Nations High Commissioner for Refugees in support of plaintiffs-appellees in the case Grace, et al., Plaintiffs-Appellees, v. William P. Barr, Attorney General, et al., Defendants-Appellants*" van UNHCR van 31 juli 2019 (stuk 4).

2.4. Samen met een aanvullende nota legt de verzoekende partij getuigenverklaringen neer van twee collega's en van de broer en de stiefmoeder van haar echtgenoot.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij en haar echtgenoot in zowel El Salvador als in Costa Rica werden bedreigd door bendeleden, alsook dat zij het slachtoffer werd van partnergeweld vanwege haar echtgenoot. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld (AD CGVS, verzoekschrift en stukken), blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld, zoals onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden, personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft de verzoekende partij evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

6.3. De verzoekende partij legt de paspoorten van haar en haar twee kinderen, de aanvraag voor het paspoort van haar zoon A.S., haar identiteitskaart, de geboorteaktes van haar en haar twee kinderen, haar huwelijksakte, haar werkvergunning voor Costa Rica, een werkbadge, het sociale media-profiel van een tewerkstellingsbedrijf, e-mails over haar werk, loonbriefjes, bankinformatie, een alimentatieaanvraag, haar vrijwilligerscontracten in België, documenten met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming in Costa Rica, een elektriciteitsfactuur en reisinformatie voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Deze documenten staven haar nationaliteit en identiteit en die van haar kinderen, haar huwelijkse staat, haar tewerkstelling, haar verblijf in Costa Rica waar zij een verzoek om internationale bescherming indiende en haar reisweg. Deze elementen worden heden niet betwist doch houden op zich geen rechtstreeks verband met haar vluchtmotieven.

Uit de documenten betreffende haar verzoek om internationale bescherming in Costa Rica kan overigens niet worden afgeleid waarom zij aldaar internationale bescherming verkreeg. De videofragmenten waarin haar echtgenoot haar bedreigt, in zoverre hieraan bewijswaarde kan worden toegekend gelet op de mogelijke enscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden, tonen aan dat zij relationele problemen had met haar echtgenoot. Uit de videoreportage waarin haar echtgenoot zou voorkomen, kan niet blijken dat het haar echtgenoot is die wordt afgebeeld. Op zich blijkt uit deze videoreportage niet dat de verzoekende partij heden daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming omwille van problemen met de Salvadoraanse bendes.

Uit de sociale media-profielen van S.T. en D.B. en de documenten inzake het overlijden van D.B. kan op zich evenmin blijken dat de verzoekende partij heden persoonlijk zou worden gevisieerd door bendes in El Salvador.

De getuigenverklaringen die de verzoekende partij bij haar aanvullende nota voegt, werden opgesteld door haar collega's en de broer en de stiefmoeder van haar echtgenoot die bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als een objectieve bron, en werden bovendien *post factum* opgesteld op 4 en 6 december 2021 en dus na de bestreden beslissing. Aldus hebben deze getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter en volstaan ze op zich niet ten einde de door haar voorgehouden problemen concreet aannemelijk te achten.

De nieuwsberichten over de situatie in Costa Rica en El Salvador bevatten louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar individuele, persoonlijke situatie en volstaan op zich dan ook evenmin teneinde haar vluchtmotieven *in concreto* aannemelijk te maken.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.4.1. Vooreerst voert de verzoekende partij aan dat zij en haar echtgenoot werden bedreigd door bendelenden in zowel El Salvador als Costa Rica. Zij kadert deze bedreigingen in een investering van haar echtgenoot in een café en diens verschijning in een televisiereportage. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat aan deze gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht omdat:

(i) de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de televisiereportage waarin haar echtgenoot werd geïnterviewd op 12 mei 2017 werd uitgezonden, terwijl zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS niet meer weet wanneer de reportage werd uitgezonden en zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat zij er op 12 mei 2017 achter kwam dat de reportage op kanaal 11 werd uitgezonden. Omdat enkel de rug van de geïnterviewde persoon wordt getoond, kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat het om verzoeksters echtgenoot gaat. Bovendien verklaarde de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar echtgenoot nooit problemen kende voorafgaand aan de uitzending van de reportage, terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt dat zij reeds problemen kenden met bendeleden vanaf hun investering in een café.

(ii) het niet geloofwaardig is dat de bendeleden die verzoeksters echtgenoot zouden hebben meegenomen, geslagen en bedreigd, hem zouden vrijlaten en naar huis lieten gaan nadat hij hen voorstelde om hen geld te geven zonder de modaliteiten af te spreken voor de betaling van die geldsom terwijl de verzoekende partij verklaart dat haar echtgenoot het geld onmiddellijk moest geven hoewel hij dit niet bij hem thuis had liggen. Dat haar echtgenoot haar niet alle details zou hebben verschaft over zijn ontvoering en de belofte om de bendeleden te betalen, kan niet overtuigen aangezien zij reeds in Costa Rica een verzoek om internationale bescherming indienden zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij elkaar omtrent deze elementen terdege hebben geïnformeerd.

(iii) evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die de verzoekende partij beweert te hebben gekend met de bendeleden in Costa Rica. Het is immers niet aannemelijk dat de bendeleden de verzoekende partij twee jaar na haar vlucht uit El Salvador alsnog zouden lokaliseren in Costa Rica, van haar een som van 5000 dollar zouden vragen en haar vervolgens nog twee maanden de tijd zouden geven om dit bedrag te betalen. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij en haar collega met wie zij samenwoonde, I., tegenstrijdige verklaringen afleggen over het de misviering waarnaar de verzoekende partij met haar kinderen zou zijn gegaan op het moment dat de bendeleden haar huis in Costa Rica bezochten. Verder zouden de verzoekende partij en I. nadien in de gaten zijn gehouden, maar vermeldden zij hieromtrent niets tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

(iv) de geloofwaardigheid van de problemen van de verzoekende partij in Costa Rica worden eens te meer ondermijnd doordat zij verklaart dat haar echtgenoot in Costa Rica geen problemen ondervond, hoewel hij de persoon is die in de televisiereportage aan het woord kwam en door de bende werd bedreigd en hen geld verschuldigd was. Dit klemt des te meer daar verzoeksters echtgenoot op zijn Facebookprofiel de naam en het adres van werk in Costa Rica postte, terwijl de bendeleden verzoekster zelf op een of andere manier via haar werk zouden hebben kunnen lokaliseren. Dat de verzoekende partij door haar moeder werd bezocht in Costa Rica in januari 2020, op een moment waarop zij volgens haar verklaringen ondergedoken was en gezien zij beweert dat haar schoonbroer reeds werd vermoord en haar schoonvader reeds werd geslagen door de bendeleden omwille van haar problemen, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar problemen eens te meer.

(v) de verzoekende partij, noch haar collega I. deden enig beroep op de Costa Ricaanse autoriteiten teneinde bescherming te bekomen tegen de Salvadoraanse bendeleden, hetgeen des te meer klemt daar de verzoekende partij wel een beroep deed op de Costa Ricaanse autoriteiten om alimentatie van haar echtgenoot te verkrijgen.

(vi) de verzoekende partij liet na om in Spanje of Nederland, waar zij doorheen reisde op weg naar België, een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-

generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar de verzoekende partij beweert dat zij steeds heeft gezegd dat de beelden van de televisiereportage werden opgenomen op 5 mei 2017 voor een uitzending op Moederdag 10 mei, dat de problemen van haar echtgenoot begonnen op 12 mei 2017 en dat zij niet weet of de reportage enkel diezelfde dag werd uitgezonden en online werd geplaatst of ook eerder, dient vastgesteld dat haar verklaringen over de uitzending van de reportage wel degelijk tegenstrijdig zijn. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de verzoekende partij dat haar echtgenoot op 5 mei 2017 werd geïnterviewd en dat “*Dat nieuws kwam uit op 12 mei 2017*” (administratief dossier, stuk 7, “vragenlijst”, vraag 3.5.). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde de verzoekende partij dat zij niet precies wist wanneer de reportage werd uitgezonden maar dat haar echtgenoot op 12 mei 2017 door een van zijn vennoten werd afgezet aan de kolonie en toen werd meegenomen door bendeleden (notities van het persoonlijk onderhoud 26 april 2021 (hierna: notities I), p. 17). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart de verzoekende partij dan weer aanvankelijk dat de reportage op 5 mei 2017 werd opgenomen, dat het enkele dagen voor Moederdag 10 mei zou worden uitgezonden en dat zij er op 12 mei 2017 achter kwamen dat de reportage was uitgezonden (notities van het persoonlijk onderhoud 22 juni 2021 (hierna: notities II), p. 12), terwijl zij later verklaart dat de reportage pas op 12 mei 2017 werd uitgezonden (notities II, p. 13). Waar de verzoekende partij betoogt dat de reportage wordt opgenomen in hun café en dat het niet wordt betwist dat zij een café uitbaatten, dient erop gewezen dat een café in beginsel een openbare ruimte is, zodat de vaststelling dat de reportage zou zijn opgenomen in het café van de verzoekende partij en haar echtgenoot op zich niet volstaat teneinde aan te nemen dat de persoon in de televisiereportage (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) daadwerkelijk verzoeksters echtgenoot is.

Verder wijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift op haar verklaringen over de voorgeschiedenis van haar echtgenoot in de wijk. Deze verklaringen doen evenwel geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot tot 12 mei 2017 nooit problemen had gekend terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt dat haar echtgenoot voordien wel reeds met bendeleden in aanvaring was gekomen omdat zij hem trachtten te rekruteren en omdat zij hem bedreigden naar aanleiding van de investering in het café. Dat de verzoekende partij uitgebreide en gedetailleerde verklaringen aflegde over het leven van haar echtgenoot in de wijk en dat de *protection officer* haar vroeg om haar uiteenzetting te beperken, doet geen afbreuk aan het ongeloofwaardig en tegenstrijdig karakter van haar verklaringen over de problemen die zij en haar echtgenoot sedert de investering in het café en/of de televisiereportage zouden hebben gekend. Uit een lezing van de notities van verzoeksters eerste persoonlijk onderhoud blijkt overigens niet dat de verzoekende partij door de *protection officer* niet in de mogelijkheid werd gelaten om de kernelementen van haar vluchtrelaas uiteen te zetten; er werd haar enkel gevraagd om onnodige details achterwege te laten (notities I, p. 18) en zij had nadien nog een tweede persoonlijk onderhoud.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het perspectief op het innen van een groot bedrag “*een uitleg [kan] bieden*” voor het risico dat zij namen om verzoeksters echtgenoot te laten gaan, komt zij niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote hypothesen. In het licht van de door de verzoekende partij geschetste context waarbij haar echtgenoot door bendeleden zou zijn meegenomen, bedreigd en geslagen en hij hen kon overtuigen om hem te laten gaan met de belofte om hen 2000 dollar te geven, is het geenszins aannemelijk dat de bendeleden hem gewoon naar huis zouden laten gaan zonder over de betaling van die geldsom enige afspraken te maken. Waar de verzoekende partij wijst op de moord op de stiefzoon van haar schoonvader, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat: “*Wat betreft de documenten die u neerlegt van de dood van D.B., de stiefzoon van uw schoonvader (CGVS 1, p. 14), dient er op gewezen te worden dat er geen enkel verband kan uit worden afgeleid met uw persoonlijke problemen. Uit de documenten valt weliswaar af te leiden dat hij gestorven is op 23 mei 2017 ten gevolge aan verwondingen aan de schedel en de borst veroorzaakt door kogelschoten, er kan echter niet uit worden afgeleid door wie of om welke reden D.B. werd gedood. Dit valt eveneens niet op te maken uit het nieuwsartikel dat u neerlegt over zijn dood. Evenmin kan er uit de sociale media profielen van S.T. of D.B. enig verband met uw persoonlijke problemen worden afgeleid.*” Verder beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van en volharden in haar verklaringen over het innemen van haar huis, de slagen aan haar schoonvader en het bezoek van de bendeleden op haar werk. Hiermee werpt zij echter op generlei wijze een ander licht op de voormelde motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat de Salvadoraanse autoriteiten er niet in slagen afdoende bescherming te bieden aan slachtoffers van benedegeweld, dient vastgesteld dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat zij slachtoffer werd van benedegeweld. In deze stand van zaken is er dan ook geen reden om aan te nemen dat zij ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst nood zou hebben aan bescherming van haar nationale autoriteiten omwille van de problemen die zij en haar echtgenoot zouden hebben gekend met benedeleden. De informatie waarnaar de verzoekende partij daaromtrent verwijst in haar verzoekschrift is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Aldus volstaat deze informatie niet teneinde op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen en alsnog *in concreto* haar beweerde problemen met benedeleden aannemelijk te achten.

Wat betreft de problemen die zij in Costa Rica met de benedeleden stelt te hebben gekend, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat de geloofwaardigheid hiervan niet doorslaggevend is omdat haar nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van haar nationaliteit, zijnde El Salvador. Aangezien de verzoekende partij echter haar problemen met de benedeleden in Costa Rica uitdrukkelijk verbindt aan de problemen die zij en haar echtgenoot in El Salvador met de benedeleden zouden hebben gekend voorafgaand aan hun vlucht naar Costa Rica, is de beoordeling van de geloofwaardigheid van deze problemen in Costa Rica *in casu* wel degelijk relevant. In de bestreden beslissing wordt op pertinente en omstandige wijze gemotiveerd dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht, hetgeen de geloofwaardigheid van de problemen van de verzoekende partij en haar echtgenoot met de benedeleden in El Salvador eens te meer ondermijnt. De verzoekende partij slaagt er in haar verzoekschrift niet in hierop een ander licht te werpen.

Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat zij in Spanje of Nederland geen verzoek om internationale bescherming indiende, niet doorslaggevend is voor het onderzoek naar het risico ingeval van terugkeer, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat de verzoekende partij naliet dit te doen en in Spanje en/of Nederland geen verzoek om internationale bescherming deed en eerst naar België reisde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat: *“Wat betreft het beweerde incident met het bendelid van de 18 die tegen uw broer zou hebben gezegd dat ze u al een tijdje volgden en u op het grondgebied van hun rivalen kwam, dient er eerst al op gewezen te worden dat u het naliet hierover iets te vermelden bij DVZ. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u hierna verhuisde, u niet meer bent teruggekeerd naar het huis waar u toen woonde, maar wel nog naar de gemeente Soyapango, waar de feiten zich hebben afgespeeld, en u geen verdere problemen hebt gehad met deze benedeleden (CGVS 1, p. 6-7). Bijgevolg kan ook dit niet dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kenbaar te maken.”* In haar verzoekschrift bevestigt de verzoekende partij dat deze problemen niet aan de basis liggen van haar vertrek uit El Salvador en/of van haar vrees ingeval van terugkeer. Aldus blijft voormelde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

Gezien het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, aangezien zij door de verzoekende partij niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.4.2. De verzoekende partij voert tevens een vrees aan omwille van het huiselijk geweld dat zij te verduren kreeg van haar echtgenoot. Gelet op de verklaringen van de verzoekende partij en de videofragmenten die zij voorlegt waarin haar echtgenoot haar bedreigt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) dient vastgesteld dat zij aannemelijk maakt dat zij het slachtoffer werd van huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot.

De verzoekende partij verklaarde evenwel dat zij sedert 2018 bij haar echtgenoot wegging en in Costa Rica bij haar collega I. ging wonen. Uit haar verklaringen blijkt niet dat de verzoekende partij sedertdien nog problemen ondervond met haar echtgenoot. Zij kon met hem een verblijfsregeling uitwerken voor de kinderen en verkreeg zijn toestemming om met hun kinderen naar België te komen (notities I, p. 4 en notities II, p. 5). De verzoekende partij kon tevens getuigenverklaringen verkrijgen van de broer en de

stiefmoeder van haar echtgenoot (zie aanvullende nota), hetgeen een bijkomende indicatie vormt dat zij geen problemen meer heeft ondervonden sedert zij en haar echtgenoot uit elkaar gingen. Haar echtgenoot verblijft momenteel nog in Costa Rica (notities II, p. 5), hetgeen het eens te meer onwaarschijnlijk maakt dat hij haar in El Salvador nog zou lastigvallen.

Tevens dient erop gewezen dat krachtens artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, § 2 van voormelde wet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffende juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de kandidaat-vluchteling toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De bescherming door de nationale autoriteiten moet daadwerkelijk maar niet absoluut zijn en hoeft geen bescherming tegen elk feit begaan door derden te bieden (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De verzoekende partij heeft echter geen afdoende poging ondernomen om zich te beroepen op de bescherming van haar autoriteiten. Wat betreft haar vrees ten aanzien van El Salvador motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande terecht dat: *“In uw initiële uitleg waarom u niet naar de autoriteiten van El Salvador stapte, geraakt u niet verder dan te stellen dat u heel erg bang was en de moed niet had. Gevraagd om meer uitleg te geven, geeft u het weinigzeggende antwoord dat u niet het gevoel had dat de autoriteiten u gingen beschermen en u bang was dat ze uw echtgenoot niet zouden meenemen, hem niet in de cel zouden steken of uw zoon kwaad zouden berokkenen. Gevraagd waarom u juist het gevoel had dat de Salvadoraanse autoriteiten u niet zouden beschermen, komt u niet verder dan te stellen dat er in El Salvador een corrupt systeem is. Er wordt u twee maal gevraagd hoe u weet dat het politiesysteem corrupt is, maar ook hier vervalt u in algemeenheden. Pas wanneer u nog eens wordt gevraagd hoe u hiervan op de hoogte bent, haalt u aan dat er ooit, toen u jonger was, een gouden ring van u werd gestolen op de bus en de politie de man zou hebben vrijgelaten zonder u een verklaring te laten afleggen en dat de politie ook uw gouden ring gestolen zou hebben (CGVS 2, p. 9). Een beweerde diefstal van een gouden ring valt echter bezwaarlijk te vergelijken met de feiten waar u uw echtgenoot van beticht. U kan het CGVS bijgevolg niet overtuigen dat u zich hiervoor niet zou kunnen richten tot de bevoegde instanties van uw land alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen.”* Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat zij zich in Costa Rica sterker voelde *“omwille van het statuut van migrant van haar echtgenoot waardoor het risico bestond dat hij uitgewezen zou worden naar El Salvador”*, dient erop gewezen dat dit element geen uitstaans geeft met haar nalaten om zich op de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten te beroepen. In de COI Focus 12 oktober 2020 wordt gemeld dat er in El Salvador een operationeel wetgevend en institutioneel kader ter verdediging van de rechten van vrouwen bestaat, doch dat slechts een minderheid van de vrouwen daadwerkelijk klacht indienen wanneer zij het slachtoffer worden van geweld (p. 19-20). Er kan dan ook worden aangenomen dat er voor de verzoekende partij in El Salvador wel degelijk de mogelijkheid bestaat om zich te beroepen op de bescherming van haar nationale autoriteiten. In Costa Rica belde zij wel de politie op de avond dat haar echtgenoot vertrok, hetgeen aantoont dat haar actie wel degelijk een nuttig effect had. Zoals gesteld, ontbreekt het *in casu* aan concrete elementen waaruit zou kunnen blijken dat de verzoekende partij ingeval van terugkeer naar El Salvador of Costa Rica nog door haar echtgenoot zou worden lastiggevallen.

6.4.3. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen in punten 6.4.1 en 6.4.2 voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door de verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

6.5. De verzoekende partij betoogt nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een risico loopt om door bendes te worden geïdoleerd omwille van haar verblijf in het buitenland waardoor zij wordt geacht financiële middelen te hebben.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 (hierna: COI Focus 13 juli 2021), kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI Focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.). Verschillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waaruit de verzoekende partij citeert en dat handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft een duidelijk verband kunnen vaststellen tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden geïdoleerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. De verzoekende partij slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de beweerde problemen en confrontaties van de verzoekende partij met de bende leden niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bende leden, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij El Salvador verliet omwille van bende gerelateerde problemen in haar hoofd, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden geïdoleerd door bende leden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in het buitenland heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat de verzoekende partij bij terugkeer zou te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico op afpersing waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige

Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van de verzoekende partij in Costa Rica en in België als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven of omdat zij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij zo lang in Costa Rico of in België heeft verbleven dat ze niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235, NTB). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat de verzoekende partij bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

6.6. Nu aan de voorgehouden problemen met bendeleden geen geloof kan worden gehecht, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

De verzoekende partij brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

6.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die in het rechtsplegingsdossier ter beschikking wordt gesteld, wordt niet betwist dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Het betoog van de verzoekende partij dat El Salvador een van de gevaarlijkste landen ter wereld is met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen, houdt evenmin automatisch in dat het geweld dat aan de basis ligt van het aantal moorden en doden willekeurig is. Dat er extreem geweld wordt gebruikt, betekent evenmin dat het geweld willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoeksters geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Voor het overige brengt de verzoekende partij geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de voorgaande appreciatie kunnen ombuigen. De door haar in het verzoekschrift

aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd in El Salvador. Bijgevolg is de verwijzing van de verzoekende partij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS